

Sygn. akt: I C 55/18 upr.

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 lipca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Kłek
Protokolant:	p.o. sekretarza sądowego Żaneta Kowalska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 25 lipca 2018 r. w K.

sprawy z powództwa B. (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego w G.
przeciwko M. N.

o zapłatę

powództwo oddała.

Sygn. akt I C 55/18 upr

UZASADNIENIE

Powód, B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. wniósł o zasądzenie od pozwanego M. N. kwoty 1 679,57 zł wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego NBP, liczonymi za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu żądania powód wskazał, iż wierzytelność wynika z umowy pożyczki zawartej w dniu 16.06.2014 r. i jest wpisana w księgach powoda.

Pozwany wniósł sprzeciw (k. 26- 28) od nakazu zapłaty wydanego w dniu 31 maja 2017 r. przez Sąd Rejonowy w Elblągu X Wydział Cywilny w sprawie (...), w którym podniósł zarzut przedawnienia roszczenia, ponadto wnosząc o oddalenie pozwu w całości podniósł, iż nie są mu znane okoliczności ani przyczyny pozwu, kwestionując tym samym istnienie roszczenia.

W piśmie procesowym powoda z dnia 28.03.2018 r. wraz z odpowiedzią na sprzeciw powód wskazał, iż pozwany w dniu 16 czerwca 2014 r. zawarł drogą elektroniczną za pośrednictwem portalu internetowego (...) z W..pl sp. zo.o. umowę pożyczki nr (...). Powód nabył przedmiotową wierzytelność na mocy umowy cesji z dnia 20 czerwca 2016 r., o czym pozwany został zawiadomiony pismem z dnia 29 października 2016 r. Po nabyciu wierzytelności powód prowadził działania zmierzające do polubownego spełnienia przez pozwanego świadczenia polegające m.in. na kierowaniu do pozwanego pisemnych upomnień. Działania te okazały się bezskuteczne. Odnosząc się do podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia powód wskazał, iż w niniejszej sprawie bieg przedawnienia roszczenia powstałego

z uwagi na niespłacenie przez pozwanego zadłużenia wynikającego z umowy rozpoczął się od dnia wypowiedzenia umowy tj. 16 lipca 2014 r. , wobec czego do dnia wniesienia pozwu w niniejszej sprawie przedawnienie nie nastąpiło.

Na dowód istnienia wierzytelności powód przedłożył umowę o sekurytyzację wierzytelności zawartą pomiędzy powodem i (...) spółka z o.o. , umowę uzupełniającą z dnia 20 czerwca 2016 r. zawartą między innymi między W. pl sp. z o.o. a powodem, wyciąg z elektronicznego załącznika do umowy sprzedaży wierzytelności oraz wyciąg z ksiąg rachunkowych z dnia 16.05.2017 r.

Pozwany M. N. zawiadomiony o terminie nie stawił się na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 20 czerwca 2016 r. powód B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. zawarł z (...) spółka z o.o spółka komandytowa umowę o sekurytyzację wierzytelności. Wcześniej w tym samym dniu została zawarta umowa uzupełniająca pomiędzy W. pl sp. z o.o. , (...) sp. z o.o. spółka komandytowa , (...) sp. z o.o. spółka komandytowa, (...) sp. z o.o. oraz B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G..

(dowód: umowa o sekurytyzację wierzytelności – k. 52- 54,

umowa uzupełniająca k. 57-61)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Powód nie udowodnił tego, iż przysługuje mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanego, w szczególności nie wykazał nabycia przedmiotowej wierzytelności, ani nawet jej istnienia. Powód nie przedstawił bowiem dokumentów wykazujących swoje następstwo prawne, ani nawet potwierdzających fakt zawarcia oraz treść umowy łączącej pozwanego z poprzednikiem prawnym powoda. Przedłożona przez powoda umowa o sekurytyzację wierzytelności z dnia 20.06.2016 r. zawarta przez powoda z (...) spółką z o.o spółką komandytową może stanowić dowód wyłącznie tego, że do zawarcia takiej umowy doszło, nie wykazuje ona natomiast, iż obejmowała m. in. wierzytelność wskazaną w pozwie. Zgodnie z w/w umową przedmiotem cesji miały być wierzytelności szczegółowo określone w Wykazie Wierzytelności stanowiącym „Załącznik nr 7 ” , jednak załącznik ten nie został przedłożony. Dołączono jedynie obejmujący przedmiotową wierzytelność wydruk określony jako wyciąg z wersji elektronicznej Listy Wierzytelności – załącznika nr 4 do umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 20.06.2016 r. zawartej pomiędzy B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. a W. pl sp. z o.o. z siedzibą w W.. Wyciąg ten nie jest dokumentem, stanowi bowiem jedynie wygenerowany automatycznie wydruk, który nie wiadomo w jakim trybie został sporządzony. Ponadto powód nie przedłożył umowy wierzytelności , która miałaby być zawarta między B. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w G. a W. pl sp. z o.o. z siedzibą w W. w dniu 20.06.2016 r. , a do której odwołuje się wyciąg z załącznika nr 4 (k. 63). Powód nie wykazał przy tym przeniesienia przedmiotowej wierzytelności przez wierzyciela pierwotnego W. pl sp. z o.o. z siedzibą w W. na rzecz (...) spółkę z o.o spółkę komandytową , z którą zawarł w dniu 20.06.2018 r. umowę o sekurytyzację wierzytelności

Wprawdzie powód przedłożył na poparcie swego roszczenia również wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego (k. 5), jednak wyciąg ten jako dokument prywatny w rozumieniu art. 245 kpc stanowi dowód wyłącznie tego, iż osoba, która go podpisała złożyła zawarte w dokumencie oświadczenie. Zgodnie z treścią art. 194 ust. 2 ustawy z 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego pozbawiony jest mocy prawnej dokumentów urzędowych w postępowaniu cywilnym. Samo dokonanie zapisu w księgach funduszu o istnieniu wierzytelności nie wiąże się bowiem z domniemaniem prawnym, iż wierzytelność istnieje, brak bowiem jakiegokolwiek sposobu kontroli prawidłowości podstaw dokonywanych wpisów, poza ich prawidłowością formalną. O ile wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu potwierdza fakt dokonania cesji (nabycia

wierzytelności), o tyle do wykazania skuteczności tego nabycia w świetle prawa cywilnego lub szerzej - do wykazania istnienia wierzytelności konieczne jest przedstawienie przez fundusz odpowiednich dowodów. Domniemanie zgodności z prawdą treści dokumentu w postaci wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego nie obejmuje faktu istnienia wierzytelności nabytej przez fundusz sekurytyzacyjny w drodze przelewu. Jak wynika z powyższego, jest to dokument, który w postępowaniu cywilnym ma ograniczoną moc dowodową i w ocenie Sądu nie stanowi wystarczającego ani wiarygodnego dowodu na samodzielne potwierdzenie, że powodowi przysługuje określona wierzytelność, a tym bardziej na jej wysokość.

Ciężar dowodu w zakresie wysokości i wymagalności roszczenia, osoby pozwanego, terminów płatności należności wynikających z umowy, momentu wypowiedzenia umowy, terminów płatności i naliczania odsetek od należności głównej, stosownie do art. 6 KC obciąża powoda. Tymczasem powód, na dowód istnienia swojej należności, poza umową o sekurytyzację wierzytelności i umową uzupełniającą oraz wyciągiem z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, nie przedstawił żadnego dowodu istnienia wierzytelności ani jej wysokości. Z przedłożonych dokumentów nie wynika natomiast ani data zawarcia umowy przez pozwanego, ani wysokość zobowiązania pozwanego wobec wierzyciela pierwotnego ani terminy jego płatności, ani też zasadność czy terminy naliczania odsetek od należności głównej.

Nie wiadomo wobec tego jakie były obowiązki stron i terminy spełnienia przez pozwanego określonego w umowie świadczenia, ani jaka była pierwotna wysokość zobowiązania pozwanego. Brak pierwotnej umowy skutkuje również brakiem dowodu wymagalności dochodzonej przez stronę powodową kwoty. W tej sytuacji nie jest możliwe określenie chociażby terminu wymagalności roszczenia, który stanowi początek biegu terminu przedawnienia, zaś twierdzenia powoda w tym zakresie nie mają mocy dowodowej.

Trudno przy tym wymagać od pozwanego, aby podnosząc zarzut przedawnienia roszczenia odniósł się do konkretnych dowodów, skoro powód nie załączył do pozwu umowy pożyczki która miała zostać zawarta z pozwanym ani dowodu, z którego wynika wymagalność roszczenia.

Dowodem istnienia zobowiązania pozwanego nie może być też wezwanie do dobrowolnego spełnienia świadczenia (k. 64), brak dowodu jego doręczenia pozwanemu, jak również dowodu, że pozwany uznał wynikające stąd zobowiązanie. Powód nie przedłożył żadnego dokumentu podpisanego przez pozwanego, z którego wynikałoby, że pozwany zawarł umowę, z której wynika dochodzona pozwem wierzytelność.

Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). W myśl wskazanych przepisów to strony obowiązane są przedstawiać dowody, a Sąd nie jest władny tego obowiązku nawet wymuszać, ani – poza zupełnie wyjątkowymi sytuacjami – zastępować stron w jego wypełnieniu. Ciężar udowodnienia spoczywa na stronie, a ów ciężar rozumieć należy z jednej strony jako obarczenie strony procesu obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku, lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu.

Powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego, winien przejawiać staranność w wykazaniu zasadności powództwa. Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 7.11.2007 r. (II CSK 293/07), ciężar udowodnienia faktu należy rozumieć nie tylko jako obarczenie jednej ze stron procesy obowiązkiem przekonania sądu dowodami o prawdziwości swoich twierdzeń, ale również konsekwencjami zaniechania realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności.

W niniejszej sprawie powód nie przedłożył dowodów dostatecznie uzasadniających jego roszczenie. W konsekwencji należało stwierdzić, że powód nie udowodnił swojego roszczenia, choć był do tego zobowiązany.

Mając na względzie wszystkie powyższe okoliczności, powództwo należało oddalić.